

[Elisabeth Bruun Olesen]

hovedet ikke skal have dagpenge. Det betyder, at de skal have et skærpet arbejdskrav, og det er at cementere en ulighed, og det er Socialdemokratiets skyld eller fortjeneste, alt afhængigt af, hvilken synsvinkel man har, om det bliver slutningen på det.

(Kort bemærkning).

Kaj Poulsen (S):

Må jeg sige til fru Lilli Gyldenkilde, at kemien jo kan være sammensat på forskellige måder. Når jeg siger, at fru Lilli Gyldenkilde er løbet fra en aftale, så er det selvfølgelig rigtigt, så er det ikke en sandhed med modifikationer. (*Afbrydelse:* Ja, det var direkte løgn).

Når fru Lilli Gyldenkilde påstår, at hun på baggrund af et papir, vi har fået den 27. marts i udvalget, har tilsluttet sig et ændringsforslag den 25. marts, så må hun være synsk. Der er i hvert fald ikke gået nogen meldinger til Socialdemokratiet om, at fru Lilli Gyldenkilde ville få et papir den 27. marts, som ville give hende ret i nogle antagelser, hun kunne have den 24. eller 25. marts. Den aftale, der blev indgået, blev brudt. Det er det, der er afgørende.

Til slut skal jeg kort sige, at vi tilslutter os det, handicaporganisationerne har sagt om dette forslag. Vi tilslutter os deres vurderinger af de mennesker, som sidder og administrerer de her ordninger. De vurderinger går ud på, at hvis det forslag, de tre partier har stillet, gennemføres, så vil de handicappede og pensionisterne blive betydelig dårligere stillet end efter det, vi har i dag.

Estrup (RV):

Det er ganske svært at lade være med at blande sig i et godt slagsmål. Jeg skal nøjes med at sige, at det, fru Lilli Gyldenkilde kaldte en sandhed med modifikationer, var nu vist mest modifikationer. Jeg tror, hr. Kaj Poulsen ville tjene sin sag bedre ved at blive under hele mødet, næste gang vi forhandler.

Det, som præger debatten i dag, er stort set de samme spørgsmål, som prægede førstebehandlingen. Der er to ting, der virkelig har haft stor og principiel interesse i dette forslag: dels spørgsmålet om de supplerende dagpenge, dels spørgsmålet om sammenkædningen mellem social pension og dagpenge. På begge punkter meldte vi fra radikal side

ved førstebehandlingen, at vi syntes, det var forslag, der var grund til at nære betydelig betænkelighed ved. De betænkeligheder har vi fået bestyrket.

Med hensyn til de supplerende dagpenge mener jeg, at det er blevet belyst tilstrækkelig grundigt under udvalgsarbejdet, at der er betydelige administrative problemer knyttet til reglen. Det, som nok er det væsentligste i denne forbindelse, er, at den vil virke urimeligt og tilfældigt for dem, som skal ind under den. Derfor er vi fortsat af den opfattelse, at man skal undlade at gennemføre reglerne om ændring af beregningen af supplerende dagpenge, og vi vil altså stemme for ændringsforslaget om dette punkt.

Vedrørende dagpengemodtageres socialpension kan man måske sige, at det er det virkelige, principielle spørgsmål, fordi her er det spørgsmålet om, hvilken behandling man vil give handicappede, om handicappede på arbejdsmarkedet er ligestillet med andre, eller om de er en særlig gruppe, der, når de er kommet ind i en A-kasse, hele deres arbejdsliv skal behandles på en særlig måde. Vi har den principielle opfattelse, at når man er kommet ind i en A-kasse, er man også ligeværdigt og fulgyldigt medlem med dem, der i øvrigt er i A-kassen. Når hr. Kaj Poulsen derfor tidligere kaldte det overbud, så synes jeg faktisk, at det er en forfladigelse af diskussionen. Det er et spørgsmål om principper, hr. Kaj Poulsen, og derfor var vi også ved førstebehandlingen og i øvrigt ved en række tidligere behandlinger – for det er jo ikke første gang, vi har sagen oppe at vende – meget faste i mælet om, at dette ikke var nogen god idé. Vi synes ikke, at et skærpet arbejdskrav er nogen god idé.

Spørgsmålet er så, hvad det koster, og vi er jo nogle stykker, der har svært ved at forstå, at det virkelig kan løbe op i de 40–50 mill. kr., som arbejdsministeren har anslået det vil koste. Vi har ikke haft megen tid til at undersøge det spørgsmål, og hvis der nu kommer en udvalgsbehandling mellem anden og tredje behandling, synes jeg derfor, der er god grund til, at vi får yderligere belyst, hvordan man i Arbejdsministeriet kommer frem til det pågældende tal. Det regnestykke, som man har lavet, må vi kunne få lov til at kigge på, men jeg vil gerne sige, at vi er overraskede over det.